

Det ytre og indre livs gjensidige avhengighet.

Dette emne kan betraktes fra tre forskjellige synsvinkler. For det første ved å legge merke til dette vårt fysiske legeme, hvordan det avspeiler alt det tar inn i form av føde, i form av drikke og i form av medisin. Om et menneske har grovere eller finere føde eller om det har renere føde, så vil dette vises utad. Eller om det er en som slett ikke tar dette i betraktning, så vil også dette komme til uttrykk utad. Legemet viser den samme natur som det har arvet fra jorden, som det tilhører. For denne jords natur er slik, at tar den frø fra blomster, produserer den blomster, fra frukter kommer nye frukter og tar den sæd fra gift, produseres gift. Alle forskjellige ting produseres, men resultatet beror på det frø som er mottatt. Ingen ting av hva man spiser og drikker eller hva dette legeme tar til seg blir så forvandlet at ikke dette legeme vil åpenbare det utad. Og på den måten kan vi forstå meningen med det emne som jeg skal behandle her under betraktningen av vårt fysiske legeme.

Og lar vi tanken gå enda lenger vil vi kunne se legemets virkning på sinnet og sinnets virkning på legemet. Og dette kan først forstås ved å iakttå hvordan rusmidler virker på sinnet. Noe som er ganske materielt, som er fysisk når det blir tatt inn, hvordan dette influerer på sinnet, som ikke er materielt. Sinnet er i virkeligheten meget større enn hva vitenskapsmenn av i dag begrenser det til; hjernen.

Ordet "sinn" kommer fra sanskrit Mana, og fra dette ord stammer det engelske "man" - menneske. Hva er i virkeligheten mennesket? Hva er sinn? Ifølge Jesu Kristi ord er mennesket som det tenker, - mennesket er sine tanker, mennesket er sitt sinn. Derfor er det ikke legemet som man så ofte anser for å være seg selv, som er det egentlige menneske. Det virkelige menneske er dets sinn.

Alt detman fysisk tar inn i form av føde eller beruselse, influerer ikke bare på legemet, men også på sinnet. Og ikke alene det legemet tar inn, men også hva sinnet tar inn gjennom sansene øver sin innflytelse på legemet. For eksempel vil alt detman ser blir innrisset på sinnet. man kan ikke hjelpe for det, det gjøres mekanisk, og dette inntrykk beholdes. Alt detman hører, lukter, smaker eller berører, øver ikke bare sin virkning på legemet, men influerer også på sinnet. Dette betyr at menneskets forbindelse med den ytre verden er av en slik art at en uavbrutt mekanisk gjensidig vekselvirkning finner sted.

Hvert øyeblikk av et menneskes liv tar det til seg alt det dets sanser tillater det å ta inn. Derfor er det meget ofte slik at det menneske som leter etter feil hos andre, som søker etter det onde, deltar, uten å vite det, i alt som er ondt. Og resultatet blir dette: et menneske er f.eks. under inntrykket av en bedragersk person. Resultatet av dette inntrykk blir at selv om han vil kaste sitt blikk på en hederlig mann, vil inntrykket av bedrag være der. Og fra dette er det at alle slags pessimistiske innstillinger skriver seg. Et menneske som engang er blitt bedratt er alltid på vakt. Selv overfor en hederlig mann vil han være på vakt mot bedrag. En jeger som f.eks. kommer fra skogen etter å være angrepet av en løve, vil føle skrekk selv ved sin mors kjærtegn. Han tror løven kommer. Tenk på, hvor mange inntrykk, behagelige og ubehagelige, som vi uten å kjenne konsekvensen av tar inn fra morgen til kveld. På denne måten kan en person mot sin hensikt bli et ondt menneske. For i virkeligheten er ingen født ond. Ti skjønt legemet tilhører jorden, tilhører sjelen allikevel Gud. Og ovenfra har mennesket ikke fått noe annet enn godhet. Selv hos det sletteste menneske, hvis du kan berøre den dypeste dybde av hans vesen, vil du ikke finne noe annet enn godhet. Hvis det derfor finnes noe slikt som ondt eller dårlig, er det bare fordi mennesket har ervervet det, ikke villig, men kun ved å være åpen for alle slags inntrykk, da det er naturlig at et hvert menneske er åpen for inntrykk.

Uten tvil er hemmeligheten ved det som kalles overtro - som eksisterer i Østen og enkelte steder også i Vesten - overtroen om varslet, å finne i dette, i inntrykket. Man har f.eks. trodd at hvis du hører lyden av en spesiell klokke, vil der inntreffe dødsfall i dine omgivelser, eller hvis du ser en bestemt person vil lykke eller ulykke komme over din familie. Folk har enkelte tider trodd blindt, og fortsatt dermed i mange, mange år. Så var det andre intellektuelle som mente at det ikke var noe i all denne overtro og har derfor ignorert den. Men ved å undersøke vilman til slutt finne at hemmeligheten ved all denne overtro ikke er annet enn inntrykk, at det bare er det som sinnet har mottatt gjennom sansene som har influert ikke alene på legemet, men også på menneskenes affærer.

Det finnes vitenskap om fysiognomi eller frenologi som går så langt som til å si, at hvaman erverver hjelper til å forme de forskjellige muskler i ansikt og hode overensstemmende med hvaman har tatt inn i sitt sinn. Og det er skrevet i Koranen, at hver del av menneskets vesen vil bære vitnesbyrd om dets handlinger. Jeg vil si at det behøver ikke å bære vitnesbyrd om det i det hinsidige, men på den annen side, det bærer det her hver time på dagen. Hvis man vil studere livet, vilman finne at sinnet og legemet er formet av hva det har tatt inn fra den ytre verden. Som Kristus sier: "Hvor dine skatter er, der vil også ditt hjerte være". Alt det man skatter og vurderer høyt, det skaper man i seg selv. Det er utvilsomt slik at når et menneske beundrer skjønnhet, vil han ta inn til seg alt han ser av skjønnhet; skjønnhet i former, i linjer og farger. Men mer enn det; skjønnhet i vesen og i holdning, hvilket er ennå større skjønnhet.

Det er ingen tvil om at under verdens nåværende forhold overser mennesket i høy grad skjønnheten i kultur og dannelse. Utvilsomt gir dette oss en påminnelse om at verden isteden for å gå frem går tilbake, av den grunn at sivilisasjonen ikke bare er en industriell utvikling eller en materiell kultur, og hvis dette er blitt kalt sivilisasjon, er det ikke det rette ord for den rette ting. Å gi en forklaring på hva sivilisasjon er, er ikke særlig vanskelig. Det er fremgang mot Harmoni, Skjønnhet og Kjærlighet. Når man avviker fra disse tre store prinsipper i livet, kan man kanskje være meget skapende, men på samme tid er det ikke sivilisasjon.

Enhver rase og trosbekjennelse har uten tvil sine prinsipper for riktig og galt, men det finnes et grunnprinsipp i religion, i hvilket alle trosbekjennelser og alle folkeslag kan møtes. Dette prinsipp er å se skjønnhet i handling, i holdning, i tanke og følelse. Det er ingen handling som bærer stemplet riktig eller galt. Men det som kan være galt og uriktig er hva vårt sinn er vant til å se som galt og uriktig, fordi det er fattig på skjønnhet. Den som derfor søker skjønnhet i alle dens former; i handling, i følelse og i oppførsel, han vil prege sitt hjerte med skjønnhet. Alle de store som fra tid til annen er kommet til denne verden for å vekke menneskeheten til en større sannhet, hva lærte de, hva bragte de? De bragte skjønnhet. Det er ikke hva de lærte, det er hva de selv var. Den intellektuelle forståelse av skjønnhet eller tale om skjønnhet, - en kan ikke tale, en kan ikke foredra nok om den. Ord er rike nok til å uttrykke hverken skjønnhet eller godhet. Man kan bruke tusen ord og allikevel aldri bli i stand til å uttrykke dette. For det er noe som står over ord, og sjelen alene kan forstå dette. Den som alltid i sitt liv, i hver liten ting han gjør vil følge skjønnhetens regel, vil alltid ha fremgang og han vil alltid være i stand til å skjelne mellom riktig og galt, mellom godt og vondt.